

Luminătorul

Anul LXXXVII Nr. 4

HRISTOS A ÎNVIAT :

Aprilie 2001

„Glasul Domnului
răsună pe ape !”

Psalmul 29:3

Întâlnirile din primăvara aceasta

Tema: „*Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstrignit!*” (I Corinteni 1:23)

★ **28-29 aprilie**, în biserica „Betel” din Sacramento, California, păstorită de fr. Ioan Gug. Adresa: 4440 Marconi Avenue, Sacramento, CA 95821. Telefon: (916) 488-0818, sau (916) 481-1989 (acasă la fratele Gug)

★ **19-20 mai**, în Biserica Întâia din Kitchener, Canada, păstorită de fr. Ionel Păsui. Adresa: 1710 Glasgow Street, Kitchener, Ontario, Canada. N2G-3W7. Tel (519) 743-4736 (acasă la fratele Păsui).

A înviat cu-adevărat!

Salutarea noastră, luată din Sfintele Scripturi, proclamată de îngeri și trăită de apostoli, transmisă din strămoși până la noi, este „*Hristos a Înviat!*” Să fie acesta strigăt de biruință și pentru noi. Cu toții, întăriți în credință și cu un trai de adevărați martori vii ai Domnului, să putem răspunde în cor cu miriadele de credincioși de-a lungul secolelor: „*Adevărat c-a înviat!*”

Domnul Isus i S-a descoperit lui Ioan pe Patmos astfel: „*Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților!*” (Apoc. 1:17-18).

Numai Unul, în toată omenirea, în toată istoria, în tot universul, este în stare să Se recomande pe Sine Însuși astfel: „*Cel viu! Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor!*” (Apoc. 1:18). Acesta este Mântuitorul, Răscumpărătorul, Regele,

Domnul nostru Isus Hristos!

În Ierusalim, mii de turiști în fiecare an intră într-un mormânt gol, ca să vadă o groță în stâncă, unde o tăbliță îi anunță pe toți: „*Nu este aici! A înviat!*” La nici un alt mormânt cuvintele acestea nu se potrivesc, fiindcă tuturor oamenilor le este rânduit să moară. Dar se potrivesc la Domnul Isus, fiindcă El a înviat cu-adevărat. El e viu. Trăiește în veci și șade pe scaunul de mărire al domniei cerești, la dreapta Tatălui. Când am trecut prin Ierusalim, acum câțiva ani, împreună cu frații și surorile de credință, am cântat plini de emoție, „*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, Și celor din mormânturi viață dăruindu-le.*” Plini de venerație am mulțumit lui Dumnezeu că avem în Hristos un Mântuitor viu, un Mijlocitor plin de dragoste, un Rege Atotputernic. Apostolul Ioan era pe Patmos, în surghiunul morții, și acolo i s-a arătat Domnul vieții. În surghiunul suferinței i s-a arătat Stăpânul universului. În surghiunul batjocorilor i s-a arătat marele Domn al slavei. Cezarul de pe tronul Romei a putrezit demult în pulbere, dar Hristos e viu în veci. Imperiul care-l ținea atunci în lanțuri pe Ioan s-a sfărâmat în cenușă, dar Împărăția Celui care este viu în vecii vecilor rămâne în etern. Cuvintele Domnului Isus adresate lui Ioan sunt valabile și pentru noi: „*Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu!*”

În Piața Roșie la Moscova se află un monument al morții, un mauzoleu monumetal, dar sinistru, lugubru. Înăuntru, sub sticlă și păstrat îmbălsămat și pompat în fiecare an cu rășini, e trupul conducătorului

comunist Lenin. În 1924, când a murit la vârsta de 53 de ani, Lenin pornise atacul direct împotriva lui Dumnezeu. Mândria lui Satan îl otrăvise cu dorința să stăpânească pământul. Iată ce spunea el: „*Oricine se ocupă cu gândul că există Dumnezeu, se înjosește pe sine, fiindcă nu se ocupă cu o lucrare productivă, ci cu o contemplație zadarnică. Deci oricine crede în Dumnezeu, nu numai că e greșit, dar e deranjat mintal.*” Propaganda roșie l-a numit eliberatorul maselor, marele conducător, marele geniu. Dar azi, la numai câteva generații după el, doctrinele lui sunt la fel de moarte ca și cadavrul lui plin cu rășină, imperiul lui e în praf și rușine, și toți care îl urmează ajung ca și el. Dar Domnul nostru, Împăratul nostru care nu mai moare, este cu noi și ne conduce din putere în putere.

Iubiți frați de neam și de credință!

Să trăim fiorul biruinței Domnului nostru Isus Hristos, ca femeile și apostolii din prima zi a Învierii, ca ucenicii și credincioșii dinaintea noastră. Să prindem și noi într-un glas strigătul de bucurie al ucenicilor care, plini de Duhul Sfânt, au umplut pământul cu vestea că Isus trăiește. Din satele Macedoniei până la curtea imperială a Cezarilor, Evanghelia a răsunat cu putere. Din hrubele sclavilor până la casele patricienilor din Roma, Evanghelia a cutremurat lumea, a distrus temelile falnicelor imperii, și a supraviețuit cele mai crâncene prigoane, fiindcă Împăratul nostru e viu în vecii vecilor. Fiindcă El e viu, și noi vom trăi. Fiindcă El a biruit, și noi suntem mai mult decât biruitori. Fiindcă El e cu noi, n-avem de ce să ne temem. Glorie Lui.

Conducerea Asociației, redacția revistei și Bisericile înfrățite, vă salută pe toți cu „*Sărbători frumoase și binecuvântate! Hristos a Înviat!*”

Conducerea Asociației

„**Luminătorul**” — Publicație lunară a Asociației Baptiste Române din S.U.A. și Canada. Editor: Dr. Petre Ordeanu; editor adjunct: Marius Măduța; administrator: George Scobercea; casier: John Cotârlă.

Abonamentele, 12 dolari pe an, se pot face prin casieria administrativă:

John Cotârlă

3015 W. Kilburn Rd.

Rochester Hills, MI 48306

Articolele, fotografiile, informațiile, se pot trimite la redacție:

„**Luminătorul**”

4010 N. Lawler Avenue

Chicago, IL 60641

Donațiile pentru lucrarea de misiune, ajutor și caritate prin Asociație se pot trimite la casieria de misiune:

L-am văzut pe Domnul înviat!

de Dr. Ralph Wilson

Maria Magdalena privea înmărmurită. Omul acela bun care atârna acum pe crucea din mijloc îi fusese un prieten bun. Crezuse că este Mesia, dar acum nu mai știa ce să creadă. Era pe moarte.

Tâlharul atârnat pe cruce lângă Isus s-a întors înspre el. Maria și-a încordat atenția ca să asculte șaptele acestui om: „Isuse, Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția ta!”

Cuvintele lui Isus adresate condamnatului au răsunat ca un ecou clar peste tot dealul: „Astăzi vei fi cu mine în rai!” Un fior o trecu pe Maria la auzul acestor cuvinte. Chiar și acum, la moarte, Isus mai ierta încă. Gândurile ei au zburat înapoi la momentele când l-a întâlnit pentru întâia oară.

Crescuse într-un sat numit Magdala, cam la vreo 11 kilometri la sud de Capernaum, lângă Marea Galileii. Era destul de înstărită, pentru că familia ei se ocupa cu vopsirea lânii, o meserie destul de bănoasă. Dar toate acestea nu i-au adus fericire Mariei.

Maria nu era străină de grozăvenia stăpânirii demonice. De multe ori, sub impulsuri distrugătoare pe care nu putea să le controleze, ajungea să se urască pe ea însăși și să-și urască faptele, dar fără a putea face nimic pentru îndreptare. Iar în final, viața ei fragilă a ajuns să se destrame. Dezgustat și fără a mai putea răbda comportamentul ei anormal, soțul Mariei a trimes-o într-o bună zi înapoi acasă la tatăl ei.

Starea ei financiară a mai scăzut din munca fizică pe

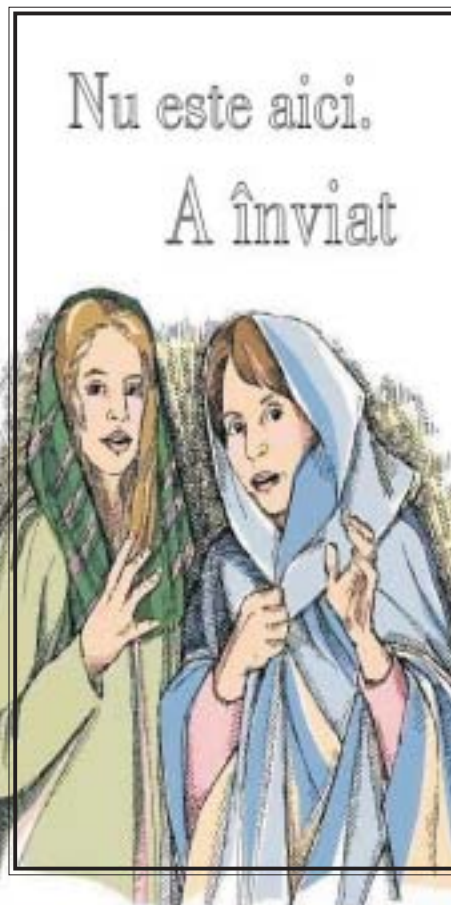
care Maria trebuia s-o depună. Într-o zi, pe când se plimba în sus și-n jos pe țarmul mării, un băiețuș din sat i-a spus ceva despre un învățător din Nazaret. Nerăbdătoare, Maria s-a hotărât atunci să meargă să-l caute pe acest învățător.

Omul acesta parcă radia de vești bune. „Împărăția lui Dumnezeu este aici,” spunea el. Apoi a vorbit despre iertare, curăție, sfințenie. Bolnavii și ologii erau vindecați doar la atingerea lui. Se părea că prezența lui Dumnezeu era pretutindeni. Chiar și cei chinuți, ca Maria, erau eliberați. La porunca lui Isus, duhurile rele ieșeau cu mari țipete, iar viețile erau eliberate, complet schimbate.

Maria se simțea atrasă înspre acest om, dar această atracție se războia înlăuntrul ei cu o groază pe care nu și-o putea explica. Oare să fie omul acesta demn de încredere? Cu greu a putut Maria să se alăture cetei de oameni care-l urmau pe Isus. În sfârșit, a venit și rândul ei. S-a uitat îngrozită la el, în timp ce el o privea cu duioșie. Ochii lui, parcă aruncau o privire înlăuntrul ei, iar cuvintele lui au răsunat ferm: „Jeșiți afară, duhuri stricate!” Deodată, trupul ei a zvâcnit. Îi venea să țipe. Și poate că a țipat.

Dar totul s-a terminat brusc. Mușchii i s-au relaxat și a văzut zâmbetul lui liniștit. „Marie, ești iertată. Ești liberă.” Deodată s-a simțit eliberată, s-a simțit curățită. Ar fi vrut să sară în sus, să cânte. S-a ridicat și s-a

îndreptat înspre niște femei care fuseseră martore la minunea aceasta și le-a îmbrățișat. În drum spre casă, în seara aceea, îi venea să strige de bucurie. Iar tatălui ei nu-i venea a crede. Maria, fiica lui, chinuită atât de mult, în sfârșit era fericită?

Zilele care au urmat, le-a petrecut în mulțimea care-l urma pe Isus, adesea cumpărând mâncare pentru Isus și pentru ucenicii săi din banii ei. Inima îi tresălta de speranță, iar femeile și copiii care veneau acum în căutare de ajutor, stârneau întotdeauna mila Mariei. Câteodată se ducea la aceștia și îi aducea la Isus.

Dar un strigăt de durere de pe cruce a smuls-o din amintirile ei. Domnul ei se sfârșea în chinuri.

Maria asculta în timp ce lacrimile îi brăzdau fața. Glasul care odinioară vestea Împărăția lui Dumnezeu pe dealurile Galileii, acum striga îndurerat: „S-a sfârșit!” Și capul i-a căzut în piept.

Din norii care s-au adunat încet pe parcursul după amiezii, acum începeau să iasă fulgere, care împrăstiau o lumină fugară pe culme. Trupul lui Isus atârna istovit. Împrejurul ei, Maria auzea gemetele celor care-l jăleau pe Isus. A mai aruncat o privire lungă, iar apoi și-a îngropat fața în palme și a început să plângă.

Un strigăt răsună deodată în întunec. Un ostaș zdrobise fluerele picioarelor unuia dintre tâlhari, pentru ca să-l omoare înainte de începerea sabbatului, la asfințit. Iar apoi ostașii au venit la Isus.

„O, Dumnezeule, nu!” se rugă Maria. Dar el era deja mort. Sutașul știa aceasta. Dar ca să fie sigur, i-a făcut semn unuia dintre ostași să împlante sulița în pieptul învățătorului. Apă cu sânge au țâșnit întâi, iar apoi, a început doar să se prelingă încet. Cu siguranță era mort.

Un ostaș a început să-i scoată cuiul care țintuia picioarele lui Isus pe cruce. Alți doi, pe o scară, au dezlegat lemnul de care erau legate brațele lui Isus, coborându-l încet cu trupul încă legat. A mai durat câteva momente până au scos și piroanele din mâinile însângerate.

Între cei de acolo, Maria recunosc pe Iosif din Arimatea și pe Nicodim, care nu de mult deveniseră ucenici ai lui Isus. Aceștia cărau un fel de targă pe care au ridicat trupul mort. Maria a urmărit convoiul până au ajuns aproape de morâmntul lui Iosif. În grădina din fața mormântului, Maria a spălat trupul, îndepărtând cu grijă fiecare urmă de sânge închegat de pe spatele brăzdat de

biciul roman.

Se lăsa noaptea. Nicodim și Iosif lucrau acum mai cu zor, legând trupul cu fâșii lungi de pânză și așezând niște miresme pe care le mai aveau înlăuntrul pânzei. Apoi, la urmă, cu multă grijă, au așezat trupul pe piatra albă din interiorul mormântului. Maria privea în timp ce piatra grea a fost rostogolită peste gura mormântului. Se înnoptase când ei s-au întors să plece.

Ziua de sabbat părea fără sfârșit. În ciuda durerii care o cuprindea la gândul mormântului, Maria s-a hotărât să se întoarcă și să termine ungera trupului lui Isus cu ulei și miresme. Dar trebuia să aștepte până în dimineața următoare.

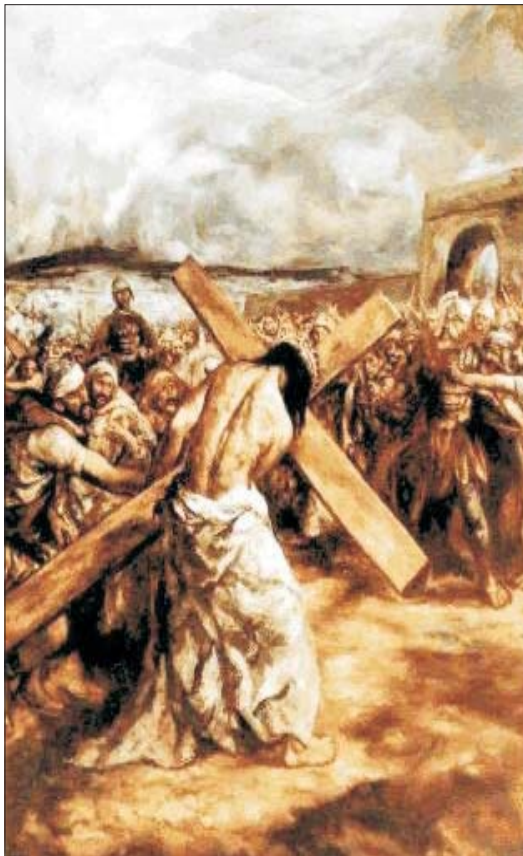
Soarele sabbatului, în sfârșit, s-a coborât dincolo de perdeaua de dealuri. Sabbatul se terminase. Cu pas grăbit, ea se duse la negustorul de miresme și plină de nerăbdare a început să bată cu putere în ușă, până când acesta a deschis. „Miresme pentru înmormântare!” insistă ea. Nu, nu ar fi putut să aștepte până dimineața.

Somnul din noaptea aceea a fost scurt. Cu mult înainte ca soarele să se ivească la orizont, Maria era pregătită de plecare, gata să întâlnească cele două femei pe care le rugase s-o ajute. Cerul era încă cenușiu când au pornit ele la drum. Cu pas grăbit, Salome șopti: „Dar oare cine va da piatra la o parte?”

„O, piatra!” răspunse Maria. La aceasta nu se gândise.

Când au ajuns aproape de mormânt, Maria scoase un țipăt ușor. Piatra de la gura mormântului era dată la o parte. „Tâlharii de morminte!” strigă ea. „Nici mort nu pot să-l lase în pace?”

Maria se întoarse și o luă la fugă înapoi. Dar pe drum s-a întâlnit cu Petru și cu Ioan, doi din ucenici. „Au luat trupul Domnului,” spuse ea cu respirația aproape tăiată, „și nu știu unde l-au pus!” Petru și Ioan au luat-o la fugă. Mult prea obosită să mai alerge, Maria s-a întors înapoi către grădina mormântului. Unde ar fi putut să mai meargă acum? Când a ajuns la mormânt, Petru și Ioan erau deja plecați. Celelalte femei erau încă acolo. Împreună, s-au aplecat și s-au uitat în mormântul întunecat. Numai fâșiile de pânză care înfășuraseră trupul mai erau acolo.

Deodată o lumină puternică a strălucit în mormânt. Doi bărbați, ale căror haine străluceau în amurgul zilei, le-au zis: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?” Însăpământate, femeile au căzut pe pământ. „Ce vroiau să spună?” se întrebă Maria. Oare ce însemnează lucrul acesta? „Voi căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit. Nu este aici. A înviat, întocmai cum v-a spus.”

Femeile au rămas înmărmurite, chiar după plecarea îngerilor. „Înviat?” spuse Salome, după un timp. „Trebuie numaidecât să spunem ucenicilor ceea ce-am văzut.”

La marginea grădinii, Maria s-a oprit. „Trebuie să stau puțin” se rugă ea de însoțitoarele ei. „Doar câteva momente.” Așezându-se jos, Maria încercă din răspuț să înțeleagă ce se petrecuse înainte cu doar câteva momente. Cum se poate ca Isus să fie viu? Nu-i spălase

ea trupul mort înainte de a-l pune în mormânt? Putea oare să creadă o veste extraordinară ca aceasta, ca apoi nădejdea ei să fie spulberată iarăși? Dar dacă era adevărat? Oare . . . Poate Isus a fost, atunci, Mesia . . . Dacă ar fi adevărat . . .

La auzul unor pași care se apropiau, Maria și-a ridicat ochii. Trebuie să fie grădinarul, se gândi ea. „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?” Oare el nu știa cine a fost îngropat acolo? „Domnule, dacă l-ai luat, spune-mi unde l-ai pus, ca să mă duc să-l iau.” Dar răspunsul nu venea. Așadar, grădinarul nu știa... „Marie!” Era Isus! Ea se uită la El. „Rabuni! Învățătorule!” Maria căzu pe genunchi la picioarele Lui. Isus, Domnului ei era viu. Viu! Viu pentru totdeauna!

„Am văzut pe Domnul!” le-a spus ea ucenicilor. Ucenicii n-au crezut-o. De ce tocmai ei, o femeie? Și pe deasupra, unei femei cu o așa reputație?

„Oare de ce?” s-a întrebat Maria. Da, El s-a arătat ucenicilor în aceeași zi. Dar ea fusese prima care L-a văzut înviat. Oare a fost pentru ca să-i arate iertarea Lui deplină? De ce? Maria nu era sigură. Dar un lucru știa: Mântuitorul ei este viu! „L-am văzut pe Domnul înviat!” șopti Maria. □

Faximil dintr-un ziar canadian

SOLEMNITATEA UNUI BOTEZ

la Biserica Baptistă Română Nr.1
din Montreal – Canada

La mijloc de noiembrie, am fost invitată să asist la o ceremonie religioasă mai puțin obișnuită: sărbătoarea în care patru suflete din cadrul Bisericii Baptiste din Montreal l-au mărturisit pe Domnul în apa botezului. Bapțiștii își datorează numele importanței pe care o acordă actului solemn al botezului înfăptuit la vârsta adultă. Pe pământul american Prima Biserică Baptistă a fost fondată în anul 1639, la Rhode Island, de către Roger Williams.

Dintotdeauna credincioși cuvântului din Bibile, bapțiștii au fost purtătorii unui spirit care a favorizat dezvoltarea bisericii lor. Sărbătoarea la care am participat s-a desfășurat la Westmount Baptist Church, pentru simplul motiv că are în dotare bazinul de botez. Au fost prezenți frați din alte biserici și prieteni pentru a-i susține în actul botezului pe cei patru, pentru a se bucura de această lucrare înălțătoare. Deși am participat, în țară, la adunări baptiste, a fost pentru prima oară când am văzut înfăptuirea botezului. Serviciul religios a debutat cu cântarea „Ce bine e când frații” după care a urmat cuvântul de bun venit, rostit de pastorul Vasile Vădan. Între poeziile și cântările elogiind momentul botezului a fost „Există Dumnezeu cu-adevărat” cea care a impresionat auditorul prezent. Predica „De unde vine botezul” precum și întrebări specifice puse prietenilor care se botezau, au precedat actul solemn al acestei sărbători. Pe fondul cântării „Cine crede, se botează” pastorul Vasile Vădan i-a scufundat pe Teodora, Mirela, Julieta și Paul în apa binecuvântată, gest ce pretinde a se asemăna cel mai mult cu gestul sfântului Ioan Botezătorul de a-l scufunda chiar pe Isus Hristos în apa Iordanului. Spre deosebire de bapțiști, catolicii și ortodocșii din ce în ce mai mult, se mulțumesc a lua din apa sfințită în timpul slujbei și a o turna pe creștetul noului botezat. Până la „actul punerii mâinilor”, fratele Benjamin Crișan din SUA a vorbit despre libertate, despre atitudinea de adevărată libertate exprimate prin cuvintele: „nici un om care nu este sigur de iertarea lui Dumnezeu, nu este eliberat de povara păcatelor sale”, și că această eliberare de poverile proprii vine prin noi înșine dacă încercăm să diminuăm

până la anulare starea noastră de răzvrătire față de Dumnezeu. „Punerea mâinilor” peste noii botezați are semnificația cererii binecuvântării în acest important moment și al mulțumirilor pentru înfăptuirea lui. În cadrul Bisericii Baptiste, credincioșii sunt serviți cu pâine și vin care simbolizează „Cina Domnului”. Sărbătoarea botezului s-a încheiat cu îndemnuri de încurajare și întărire în credința pentru noii botezați din partea întregii adunări și a prietenilor veniți în mod special din Montreal, Ontario sau SUA.

A consemnat Letiția Militaru, Extras din ziarul „Tribuna Noastră”

Iosif din Arimatea și Nicodim

de Alexander McLaren

„După aceea, Iosif din Arimatea, care era ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica Iudeilor, a rugat pe Pilat să-i dea voie să ia trupul lui Isus de pe cruce. Pilat i-a dat voie. El a venit deci și a luat trupul lui Isus. Nicodim, care la început se duse la Isus noaptea, a venit și el, și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și aloe” (Ioan 19:38-39)

În timpul vieții Domnului Isus, acești doi oameni nu au fost pe deplin încredințați de convingerile pe care le aveau. Dar la moartea Lui, care i-a speriat și împrăștiat pe ucenici, se pare că acești doi oameni au prins curaj. Ei au venit acum, când știau că era deja prea târziu, doar pentru a da un ultim onor Domnului, de care le fusese rușine cu puțin timp înainte. Cât de ascuțită trebuie să fie săgeata autocondamnării care le-a pătruns inima atunci când s-au apropiat de trupul Domnului Isus!

Amândoi erau membri ai Sinedriului. Probabil că aceleași motive i-au împiedicat și pe unul și pe celălalt de a-L mărturisi pe Hristos în mod fățiș. Aceleași impulsuri i-au însuflețit acum în mărturisirea lor târzie. De la începutul lucrării Domnului Isus, Nicodim a avut convingerea că El este un învățător trimes de Dumnezeu. Dar Evanghelistul nu uită să menționeze, de fiecare dată când este vorba de Nicodim, că datorită

fricii, el vine la Isus noaptea. Iosif din Arimatea este descris de doi dintre evangheliști ca ucenic. Ceilalți doi scriitori de evanghelii îl descriu pe Iosif ca un israelit devotat, care la fel ca Simeon și Ana, aștepta Împărăția lui Dumnezeu. Luca ne spune că Iosif nu și-a dat aprobarea la condamnarea Domnului Isus, dar ne lasă cu impresia că Iosif și-a arătat poziția doar prin tăcere. Poate că a fost mai convins decât Nicodim, dar în același timp mai timid în exprimarea convingerilor.

Acești doi oameni, care ne sunt prezentați ca lași, sunt exemple de ucenici care se țin ascunși. Vom privi în continuare la cauzele lașității lor, la starea de nenorocire, iar apoi la remediul acestei probleme.

Să privim la acești doi oameni ca ilustrații a uceniciei „în ascuns” și a cauzelor care duc la această stare. Datorită fricii, ei nu au putut fi martori ai faptului că Domnul Isus a fost Mesia. Desigur, societatea de astăzi nu ne oprește prin amenințări de la a practica un creștinism de rând. Dimpotrivă, se pare că suntem încurajați să spunem că suntem creștini. Dar când este vorba de o mărturisire adevărată, o adevărată trăire de ucenicie, vom găsi cel puțin tot atâtea piedici împrejurul nostru cum au găsit și cei doi, Iosif și Nicodim. Câți dintre noi avem convingeri cu privire la probleme morale și sociale, de care ne este rușine atunci când suntem în compania anumitor persoane, de frică să nu fim ridiculizați sau arătați cu degetul? Găsim că ucenicia secretă nu este doar în biserică, sau cu privire la crezuri religioase, ci în toate domeniile. Oriunde sunt probleme morale care încă sunt supuse controversei, întotdeauna vei găsi oameni cu convingeri care se închid în tăcere față de cei din jur, chiar atunci când nevoia de mărturie este mai mare. Conflictelor politice, morale și sociale ale zilelor noastre își au „ucenicii secreți,” care ies din ascunzișul lor și își ridică glasurile doar când bătălia s-a sfârșit.

Dar să ne întoarcem înspre o problemă care este mai aproape de inima noastră: Oare câți dintre semenii noștri care ar trebui să fie, nu sunt uniți în mod deschis cu creștinătatea? Nu spun că unirea cu vreo biserică înseamnă neapărat unirea cu Isus Hristos, nici că deslipirea de biserică înseamnă neapărat „ucenicie secretă.”

Una dintre dovezile identității noastre constă în alipirea noastră de cei ce aparțin lui Hristos. Dar sunt convins că între noi, astăzi, există o tendință de lașitate, și aceasta aduce un mare deserviciu nu numai bisericii ci și persoanei care se complace în starea aceasta. Vă rog, așadar, dragi prieteni, primiți cuvântul acesta de îmbărbătare pentru unirea în mod deschis cu creștinătatea de azi.

Dar mai important decât unirea cu comunitatea de credincioși, oare recunoaștem cu glas tare că suntem ai lui Hristos și că aparținem Lui? Într-o societate ca aceasta, influența moralității creștine afectează majoritatea oamenilor, chiar și pe cei care nu au o relație personală cu Dumnezeu. Chiar și cei care nu sunt creștini trăiesc vieți conduse după principii creștine. Trebuie, deci, ca pe lângă afirmația că suntem creștini, să dovedim lucrul acesta prin trăire practică. Întrebați-vă dacă nu cumva ați îmbrăcat paltonul peste uniforma de creștini, ca lumea să nu vadă ai cui oșteni sunteți. Întrebați-vă dacă nu cumva în trecut v-ați înfrânat limba pentru că ați știut că dacă vorbiți cei din jur vor ști imediat, după accent, din ce țară veniți. Întrebați-vă dacă ați însoțit mărturia vieților voastre de mărturisirea cu gura. V-ați ridicat vreodată, în afară de biserică, să spuneți cu glas tare „Cred în Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu și Domnul meu”? Și apoi întreabă-te dacă ai avut curajul să rămâi singur în picioare.

Copiii merg la școală. Acasă, obișnuiau să se plece pe genunchi și să se roage înainte de culcare. Dar când merg la școală, nu mai pot să se plece pe genunchi așa de ușor, datorită ochilor care sunt ațintiți înspre ei. Nu există ochi mai critici și mai cruzi decât ai celor tineri – așa că mulți renunță la rugăciune. Tineri credincioși, care își încep carierele în viață, ajung să audă cuvinte care îi fac să roșescă, iar apoi, ajung să fie ispițiți să se lepede de Domnul lor.

Motivele lipsei de credincioșie față de convigeri și față de Hristos, sunt menționate de evanghelist în mod clar: „de frica iudeilor.” Poate uneori spunem că este destul că suntem una cu Hristos, și nu avem nevoie să ne mai afișăm credința noastră și în exterior. Comutățile de creștini au mult prea multe defecte. Nu suntem de acord cu aproape nici o grupare creștină în totalitate. Așa că stăm deoparte și ne ferim de orice grupare ca de o sectă periculoasă. Da, recunosc că există greșeli, și atât timp cât oamenii au capacitatea de gândire, nu vor găsi o biserică în totalitate după plăcerea lor. Mă bucur că într-o zi cu toții ne vom da seama că organizațiile acestea vizibile nu valorează mult, atunci când vom ajunge acolo unde prorocul nu a văzut nici un templu. Dar cu toate acestea, izolarea este

întotdeauna o slăbiciune, iar dacă cineva se separă de frații săi, el va ajunge să fie de foarte puțin folos lui însuși, oamenilor, și lui Dumnezeu.

Dar cei doi oameni din pasajul nostru au fost motivați de frică. S-au temut de ridiculizare, de pierderea poziției, de excluderea din Sinedriu și sinagogă și de armele care ar fi fost îndreptate înspre ei de către semenii lor. Cu lașitate și-au menținut tăcerea cu privire la convingerile personale, chiar și atunci când a fost pusă întrebarea „A crezut cineva dintre farisei în El?” Atunci ar fi trebuit să se ridice și să exclame: „Da, noi am crezut!”

Teama de pierdere a poziției pe care o avem ne afectează. Ne temem că oamenii vor râde de noi. Iar pentru o societate ca a noastră, ridiculizarea este tot atât de înfricoșătoare cum au fost pedepsele fizice din trecut. Am devenit atât de dependenți de părerea altora despre noi, încât nu putem trăi fără aprobarea semenilor. Dar bățiile de joc nu ne vor vătăma din punct de vedere fizic dacă ai luat hotărârea să nu fii pradă lor. Atunci când rămâi în picioare, aceste batjocori vor fi neplăcute doar pentru un moment. Atunci când un copil intră în apa unui râu să se scalde, îi va fi frig doar până se cufundă în apă cu totul. După aceea, apa nu mai pare rece. Așa stau lucrurile și cu batjocura pe care credincioșia creștină o întâmpină. Doare doar la început. O, dacă am lăsa la o parte frica de oameni, care este o cursă, cu siguranță ar fi mult mai puțini ucenici ascunși care fac Biserica lui Hristos să slăbească!

Să privim și la ilustrațiile pe care le avem în textul acesta, privitoare la mizeria acestei ucenicii secrete. Cât au avut de pierdut acești doi oameni! Puteau să aibă parte de ani de zile de părtășie cu Mântuitorul, să se bucure de învățătura Lui, de exemplu Lui și de părtășia cu El. Puteau să rămână cu o bogăție nestemată în amintirile lor care le-ar fi îmbogățit restul zilelor lor. Dar au renunțat la toate acestea, pentru că s-au temut de împotrivirea unor farisei.

Așa se întâmplă deseori: ucenicul din ascuns nu are părtășie cu Domnul lui. Văile care sunt deschise în fața soarelui beneficiază de lumina și căldura acestuia. Dar crăpăturile din stânci, care opresc lumina, sunt întunecate și reci. Tot așa și creștinii care își arată

adevărata identitate de ucenici ai lui Hristos, se bucură de adevărata părtășie cu Domnul lor. Fiți siguri de aceasta: dacă din lașitate sau din interese personale egoiste pentru poziții stăm departe de Domnul Isus, sau avem buzele închise atunci când ar trebui să vorbim, se va așeza răceala pe inimile noastre, fața Lui se va întoarce de la noi, iar ochii noștri nu vor mai avea puterea de a privi înspre El cu încrederea și bucuria dinainte.

Ce trezire trebuie să fi avut acești doi oameni atunci când au venit să ia trupul Domnului Isus! În sfârșit, s-au trezit și au recunoscut că trăiseră în lașitate. Dacă ești un ucenic al Domnului, dar unul în taină, de care nu știe nimeni, te vei trezi într-o bună zi și vei vedea pericolul în care ai trăit. Dacă nu vei înțelege lucrul acesta, distanța dintre tine și Dumnezeu va crește tot mai mult. Iar când vei înțelege înșelăciunea poziției tale, vei vedea starea de trădare în care ai trăit. Vălul de pe ochii lui Nicodim și ai lui Iosif a fost îndepărtat la vederea trupului mort al Domnului. Dar s-ar putea ca tu să ai vălul acesta dat la o parte la vederea Domnului pe scaunul Său de domnie. Și când vei pleca de aici, poate vei avea inima străpunsă de remușcare pentru lipsa de credințioșie în care ai trăit.

Avem siguranța că dacă cineva este ucenicul lui Hristos, el va fi mântuit. Dar avem avertizarea că dacă ucenicul este necredincios, mântuirea va fi „ca prin foc.”

Dar care este remediul acestei stări? Acești oameni au aflat că, datorită morții lui Hristos, dragostea lor ascunsă a putut ieși la iveală. Iar moartea și crucea Domnului Isus, sunt și pentru noi soluția lașității și a tăcerii egoiste. La vederea crucii lui Hristos, cei fricoși primesc curaj. Nu a fost lucru mic pentru Iosif să meargă la Pilat și să-și dea pe față atașamentul lui față de un criminal condamnat. Dragostea lui Iosif, trezită de moarte și dezastru a fost reală. Arma noastră împotriva fricii și a lașității o aflăm doar atunci când ne îndreptăm privirile înspre dragostea care a suferit pe cruce pentru noi.

Acea cruce va aprinde o dragoste care nu se va mulțumi să rămână ascunsă. Cred că există unii pentru care Hristos este doar ceea ce a fost pentru Nicodim la început: un învățător trimes de Dumnezeu. Dar când intră în sufletele noastre dragostea aceea care are puterea de a schimba, dragostea care a murit pentru noi, atunci este greu să rămânem tăcuți. Dacă cei pentru care a murit Hristos rămân tăcuți, „pietrele vor striga.” Moartea aceea minunată, plină de mister, groznică dar aducătoare de lumină, de speranță, iertare și sfințenie pentru noi – moartea aceea atinge corzile inimilor noastre și produce o muzică armonioasă. Dragostea care a murit pentru mine mă obligă să arăt dragoste, iar

tăcerea va fi imposibilă.

Vederea crucii nu aduce doar curaj și o dragoste care ne obligă la mărturie, dar ne obligă la supunere. Iosif a dăruit Domnului Isus un loc în mormântul lui, unde știa că vor fi puse într-o bună zi și oasele lui. Iosif nu se gândea la înviere. Nicodim a adus miresme scumpe pentru a îmbălsăma trupul mort al lui Hristos, poate sperând că așa își va ispăși trădarea din trecut. Și unul și altul ne învață că odată ce am ajuns să înțelegem adevărata dragoste care a murit pe cruce, această dragoste se va reflecta din viețile noastre. Dacă ni se vor cere jertfe pentru a-L urma pe Domnul nostru, atunci suferințele acestea vor fi dulci. Ce valoare mai au pozițiile sociale, averile, reputația, puterile noastre, pericolele, sau pierderile, decât să ne slujească pe altarul laudei lui Dumnezeu? Priveliștea jertfei lui Hristos este singura care se ridică deasupra egoismului nostru, așa încât să ne facă să jertfim și noi de dragul Lui.

Vă îndemn dar, priviți la Hristos murind pe cruce. Aceasta va aprinde iarăși curajul nostru și ne va face inimile să strălucească de dragoste. Va schimba tăcerea noastră în cântare de laudă și ne va duce la stări de dăruire completă. Iar în final, ne va duce la locul acela de onoare despre care Domnul nostru spune: „*Pe cine mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.*” (Matei 10:32, 33). □

La serviciul divin cu o binecuvântare a unui copilăș în Biserica Baptistă Română „Providența” din Greenfield, Massachusetts, păstorită de fratele Plăcintă Simion, cu aceeași ocazie fiind și Sărbătoarea Roadelor și a Mulțumirii.

VIITORUL SE GRĂBEȘTE

de Benone Burtescu
Articol din ziarul „Universul”

„Caut printre ei un om...” (Ezechiel 22:30)

Printre cine căuta Dumnezeu „un om” în timpul lui Ezechiel? Printre oameni.

Camil Petrescu, desigur, nu era străin de această zicere a profetului când a intitulat cartea sa „Un om printre oameni” cu referire la Nicolae Bălcescu. Precum în versetul biblic, se căuta un om „să stea pentru țară”. Din titlu, această carte își capătă jumătate din valoarea ei, pentru că zicerile Bibliei sunt esențiale situațiilor complexe dintre fiii oamenilor, dintre împărați și împărății în circumstanțele aparent fără ieșire. În plină prohibiție a Bibliei, scriitorul și-a umplut ulciorul din izvorul ei și l-a oferit cititorilor să bea, și cititorii au băut.

Totodată Dumnezeu a căutat oameni printre oameni care să stea pentru cauza Lui, mărturii ale existenței Sale, ale dreptății și iubirii Sale, ale planurilor Sale de salvare a omenirii. El nu a căutat îngeri pentru că aceștia și așa îndeplinesc cu plăcere voința Sa, ci a căutat „oameni” și i-a căutat „printre oameni”, și deși greu, i-a găsit. Luați-vă timp să faceți un mănunchi de astfel de

oameni ca Avraam, Noe, Iov, Daniel, Ioan Botezătorul, Pavel și pe cine mai vreți dumneavoastră să adăugați mai de-atunci și mai de-acum și veți vedea cât de frumos au miresmat ei lumea cu dragostea lui Dumnezeu.

Câțiva zeci de ani în urmă, în România, la prima răstignire oficială plină de batjocură a lui Isus, după o istorie creștină de două mii de ani, când reprezentanții ateismului și comunismului răsăritean băteau cuie în mâinile Mântuitorului la stabilirea prin lege a necredinței în țară, Dumnezeu „căuta un om” care să stea pentru El. A găsit câțiva. Nu pre mulți. Puțini. Unul dintre ei a fost însă mai hotărât. Îl amintim pe nume, pentru că în vorbirea omenească „nu mai este”, deși a fost și va rămâne pînă ce lumea mai este, ca să știe mesajul său, iar apoi Domnul nu-i uită pe oamenii găsiți printre oameni pentru El, ci îi face pe lume neuitare și în ceruri veșnicie.

RICHARD WURMBRAND.

Anii vieții lui au fost mulți, 90, deși merita mai mulți. Izbește frumos această vîrstă pentru cineva torturat prin cele mai grele închisori ani și ani. Dumnezeu la iubit. Una din frumoasele motivații ale acestei vieți așa de lungi a fost ca să se poată ruga pentru iertarea celor care l-au torturat și să se roage pentru ei să-l primească pe Isus ca Mântuitor. Din lumea celor care l-au batjocorit, l-au lovit, l-au ținut în fiare lipsit de lumina zilei s-au stins toți unul câte unul în circumstanțe tragice, compromise. Alții cu lacrimi în ochi au regretat atrocitățile împotriva creștinilor și au aflat un exemplu iudeo-creștin care a fost Richard. La umbra lui a găsit odihnă sufletească oricine a vrut, indiferent de nume, apartenență religioasă sau filozofică. Și după ce lumea care-l răstignea oficial în România pe Isus s-a dus și ca ideologie și literal, misiunea sa de ales dintre și printre oameni era terminată. Rob bun și credincios! Din multele sale cărți prezente pe tot pământul emană descumpănirea că nu știi pe cine iubea mai mult odată cu Domnul Isus, pe prieteni sau pe vrăjmași. Învățase lucrul acesta de la Mântuitorul pe care Îl iubea și pe care ni l-a lăsat moștenire.

Richard Wurmbrand, o dovadă de creștinism care n-are nevoie de omagii. Ceea ce am amintit este doar

neputința de a nu-l aminti acum când de câteva zile nu mai e printre noi.

”*Caut un om*”. Dumnezeu nu și-a terminat căutarea de oameni printre oameni, deși timpul acestei căutări e pe sfârșit. Este minunat că El vrea să fie prezent printre noi prin noi. O altă zicere a Sa, însemnând același lucru este „*Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?*” (Isaia 6:8). Formal, aceste momente par a fi de „alegere” pentru poziții importante. Cine să fie papă, patriarh, președinte al bisericii etc. Da și nu. Dumnezeu mai caută și „profeți”, nu doar fețe bisericești, și pentru suferință, nu doar pentru a conduce. Și ce post a primit Ieremia în Israel? Până și în groapă a fost aruncat. Doamne, Tu cauți un om care să fie aruncat în groapă? Și ce post a primit Richard? Atunci, Dumnezeu căuta printre oameni un om care să sufere pentru El. Congresul American mai să nu creadă deși Richard era o torță vie a realităților, ”botezul suferinței” care trimite la imaginea adevăratei suferințe, Isus răstignit.

Greșim câteodată la „*ce fel de om*” caută Dumnezeu. Ni se pare că vrea unul căruia să-i pună cununa autorității eclesiastice pe cap și la un semn milioanele de enoriași să se plece și să zică Amin. Îl și vedem odăjduit că nu mai știe decât vreo două vorbe liturgice, la care lumea să se alinieze. Nu prea ne gândim că Dumnezeu „*caută un om*” pe care să-l arunce pradă mulțimii, unul de schingiuit sau ars pe rug. Uităm de apostolii căutați și găsiți de Domnul pentru a fi trimiși ca „*niste miei in mijlocul lupilor*”. Când ne dăm seama de aceste lucruri parcă ne vine să dăm sfaturi Domnului; Doamne aș veni și eu dar depinde de ce mă chemi. Dacă mă pui mai mare peste națiune sau biserică, da, iată-mă. Mi-e teamă că Dumnezeu nu caută oameni pentru așa ceva. Aceste poziții sunt deja ocupate. Mai sunt libere niște posturi prin temnițe, prin gropi, prin arenele batjocorilor și El mai știe pe unde. Când răspunzi lui Dumnezeu: „Iată-mă, trimite-mă”, El te trimite unde are nevoie iar tu nu trebuie doar să accepți ci să fi bucuros să mergi oriunde te-ar trimite.

În ultimele clipe de istorie Dumnezeu își caută ultimii lui oameni de trimis cu vestea mântuirii prin Isus Hristos. Unde? El știe. Cum? El hotărăște. Fii sigur că nu ești în afara căutării Lui. Nu ești trecut cu vederea ci în centrul atenției Sale. Dacă până acum nu s-a întîmplat să te simți „cel căutat”, „omul printre oameni”, iată-l acum pe Isus oprit în dreptul tău zicând: „*Caut un om*” și întrebându-Se „*Pe cine să trimit!*”, de parcă ai fi numai tu și El față în față și de parcă altcineva „om printre oameni” și „cel de trimis” n-ar mai fi. Bindecuvîntată și unică ocazie să zici: Cauți un om, Doamne? *Iată-mă!* □

Vești Bune!

... din Hollywood, Florida

de Sandu Popa

Unul din cele mai frumoase locuri pe care noi românii le apreciem este sudul Floridei, înconjurată de apele oceanului Atlantic, apă caldă cu efecte benifice pentru cei cu dureri reumatice și musculare și mai ales pentru cei sănătoși, care pot alerga și face exerciții de înot ore întregi.

Aici, de peste 20 de ani, avem frați care laudă pe Domnul. Aș aminti pe fratele Teofil Talpeș, care a început lucrarea de pionerat, deschizând prima Biserică Baptistă din Hollywood. Mulți dintre noi ne-am bucurat în această biserică în timpul vacanțelor noastre din Florida. Din această biserică s-a proclamat cu putere Cuvântul lui Dumnezeu, chemând oamenii la pocăință și la o viață după voia Domnului. Îmi amintesc programele frumoase de Crăciun și Revelion cu mulți copii și tineri și la un moment dat, cu cea mai mare fanfară din bisericile Asociației noastre. Am mulțumit de multe ori pentru această biserică.

După multe necazuri, aici în biserica din Hollywood, Dumnezeu a găsit cu cale să cheme un bărbat care nu are pretenții de mare teolog, evanghelist cu multe titluri, dar are ceea ce lui Dumnezeu Îi place: smerenie și credincioșie, ascultare de Cuvânt. După multă rugăciune, biserica l-a chemat pe fratele George Dancea la o lucrare grea de vindecare a rănilor, de unitate în Trupul lui Hristos și de predicare a Evangheliei curate a chemării la slava veșnică.

Am fost invitat de fratele Dancea vara trecută, să petrec două duminici cu dâșii. Am fost impresionat de rugăciunile fraților pentru lucrare și pentru noul păstor, pentru întoarcerea celor care au fost obligați să părăsească adunarea și pentru tineretul bisericii.

Vorbind cu fratele Dancea, am înțeles că prioritatea din lucrare este să devină cu toții oameni ai rugăciunii, să știe să fie gata de iertare și să aibă o inimă deschisă pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” În numele acestei puteri, noi copiii Lui trebuie să mergem și să lucrăm la răspândirea Cuvântului Sfânt. Știind că este greu să faci o lucrare de „reparație spirituală” de unul singur, fratele Dancea a luat legătura cu frații păstori din localitate și cu cei din Asociație, din diferite biserici. Mulți au fost gata să vină și să ajute la refacerea spirituală a acestei biserici, care în urmă doar cu trei ani a fost cea mai mare biserică baptistă din

Florida, ca apoi să rămână doar la câteva zeci de suflete.

În luna noiembrie 2000, împreună cu câțiva frați păstori din loc, fratele Talpeș Teofil și fratele Vancea Florin, fratele Dancea a organizat o săptămână de evanghelizare, la care l-a invitat pe fratele Paul Negruț, evanghelist vestit și președintele Uniunii din România. Întelgând că Domnul îl cheamă la o nouă etapă spirituală din activitatea muzicală, fratele Burcă Florea din New York a hotărât să se mute definitiv în Florida. Timp de luni de zile, frații și surorile din Florida s-au rugat pentru această săptămână de evanghelizare. Corurile unite și fanfara, tinerii și copiii au făcut repetiții ca totul să fie făcut ca pentru Domnul.

Într-una din predici, fratele Negruț a spus o întâmplare care mi-adat de gândit. Era vorba despre organizația cerșetorilor. Trei ceșetori s-au organizat și au decis că ce vor aduna în ziua respectivă, seara vor pune împreună și se vor bucura toți trei. În prima seară, abia au așteptat să se întâlnească. Primul le-a spus că el a primit un cartof mare și frumos. Cel de-al doilea primise o mână de orez, iar al treilea primise niște oase pe care mai rămăsese niște carne. Bucuroși, au hotărât ca fiecare să pună ceea ce primise, în aceeași cratiță și să facă o ciorbă bună pentru cină. Și pentru că aveau încredere unul în celălalt, trebuia să meargă fiecare la oală și să pună tot ce a primit acolo. Primul, pe când se ducea să pună cartoful în oală, s-a gândit: „Ce-ar fi să-l țin cartoful acesta pentru mine, pentru că dacă vine cel cu orezul și pune în oală, orezul se umflă, apoi celălalt va pune carnea și o să iasă o ciorbă bună, așa că nici nu se va observa că lipsește cartoful.” După ce se face că aruncă cartoful, se întoarce la cei doi prieteni. Cel cu orezul, în drum spre oală se gândește că ar trebui să țină orezul și să-l mănânce singur, altădată, pentru că dacă ceilalți doi pun cartoful și carnea, va fi o ciorbă foarte bună și poate nimeni nu va observa lipsa orezului. Se face și el că aruncă orezul, și se întoarce înapoi la prietenii săi. Al treilea, cel care avea oasele cu carne, s-a gândit că dacă este un cartof și orez în oală, se va face o ciorbă destul de groasă, așa că nici nu se va observa că lipsește carnea. Bineînțeles, se întoarce și el fără a lăsa carnea. După ce au mai povestit o vreme, le-a venit foamea și s-au hotărât să mănânce. Și au mâncat în

seara aceea, exact ceea ce a pus fiecare în oală – apă clocotită.

În casa Domnului, mâncarea este bună pentru că El este acolo. Dar fiecare trebuie să aducem câte ceva – în primul rând, rugăciuni de mulțumire, cântări de laudă, și vom pleca întotdeauna satisfăcuți de la casa Domnului (să nu uităm dărnicia). Toate darurile bune se pogoară de sus de la Tatăl luminilor.

Fără Domnul Isus nu există mântuire. El Însuși spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” În ultima predică, fratele Negruț a descris cerul, locul unde credincioșii de

pretutindeni se vor bucura pentru toată veșnicia. Acel loc, Domnul Isus ne-a spus că se duce să-l pregătească pentru mine și pentru tine. Dar a lăsat aici Duhul Sfânt pentru ca să ne pregătească pe noi pentru acel loc. Acolo nu poți intra nepregătit, nesfințit. Trebuie să fii dezlegat de tot ce nu este sfânt și curat, și aceasta se poate face doar prin sângele Mântuitorului nostru. Ținta finală a călătoriei noastre este cerul, este centrul Universului, acolo unde se află scaunul de domnie al lui Dumnezeu, unde nu vor mai fi boli și necazuri, unde noi cei răscumpărați vom avea parte de veșnicie, în care să ne bucurăm, laudându-l pe Cel care S-a făcut una cu noi și a murit în locul nostru. Slavă Lui pentru dragostea Sa!

A fost o săptămână binecuvântată, zile de zidire spirituală, zile de vindecare a rănilor, prin puterea Duhului Sfânt. Au fost momente de predare, de mântuire a sufletelor pierdute.

Cu ajutorul Domnului, biserica de aici are și un post de radio creștin, prin care răspândește Cuvântul Sfânt pentru cei din Florida, în fiecare sâmbătă de la 7 la 7:30 seara. Programele se transmit și în țară, prin postul de radio de la Timișoara, cu titlul „Români de peste mări.” Mulțumim Domnului pentru această lucrare care a adus speranță și motivație în mijlocul frățietății din Florida. Aș dori să amintesc și frații musafiri din Texas, Chicago și New York, împreună cu mulți păstori și tineri din zonă.

Un nou început de lucrare, cu un popor după inima lui Dumnezeu, cu slujitori și robi ai Marelui Stăpân, gata să facă totul pentru răspândirea Evangheliei. □

În lucrarea Domnului de Ioan Bradea, sr.

*Dacă ai chemarea sfântă
să slujești,*

*Gândul care te frământă
e să poruncești!*

*N-asculta îndemnul, frate,
nu vine de sus,*

*Cu umilință se poate
sluji lui Isus!*

*A te da pe tine însuși
pildă bună,*

*Ești chemat să nu insulti,
ca să ai cunună!*

*Privește-l pe-al tău aproape,
ca tine mai sus,*

*Nici un bine să nu-ți scape;
urcă tot mai sus!*

*Dacă vrei ca-n veșnicii
să ai proslăvire,*

*Slujește Domnului cu vrednicii,
ca în nemurire!*

Pâinea Vieții pentru România

de Petre Pincu

În vara anului 1995 ne-am întors în România, la Reșița, orașul de unde am plecat în 1981. În luna August 1995 am participat la întâlnirea fraților păstori din comunitatea de Timișoara, organizată în Biserica Baptistă din Bocșa. La consfătuire au fost și frații din comitetul din Oravița, cercul din Oravița fiind fără păstor de mai mult timp. Acolo l-am întâlnit pe fr. Novac Samuilă, care atunci era diaconul bisericii din Oravița, și la insistențele fr. Novac am acceptat să ajutăm bisericile Oravița, Ciclova Română, Răchitova, Măidan, Agadici, și Ticvanu Mic, care formau cercul Oravița, ajutat și de fr. păstor Vrâncuța de la Anina. Am locuit pentru un timp în casa pastorală din Oravița, organizând programul bisericilor în așa fel ca în fiecare duminică să ajung cu soția la cele șase biserici ale cercului, iar peste săptămână în fiecare seară la ora de rugăciune din fiecare biserică. Domnul ne-a dat har, astfel ca în anii 1996-1998 am avut în cerc șapte botezuri, în Oravița, la Răchitova, și Ciclova Română. Tot în această perioadă am renovat și biserica din Ticvanu Mic, construită în anul 1927, de fr. păstor Ghiță Linta din Năidaș, clădirea fiind foarte deteriorată în interior cât și în exterior. Har binecuvântat, căci la terminarea lucrărilor de renovare am avut și primul botez în Ticvanu Mic. Domnul Isus ne-a însoțit prin făgăduința Sa, și în anii care au urmat am avut încă patru botezuri în aceeași localitate. În primăvara anului 1996, ajutat de fr. Vrâncuța și de tineretul din Oravița, am început să lucrăm și în comuna Ticvanu Mare, unde era un singur frate la credință. Astăzi biserica are o clădire nouă cu 100 de locuri și 30 de locuri la cor.

În 1998, în cercul Oravița a fost ordonat fr. Vali Sfercoci, absolvent al Institutului Teologic din București, iar noi am preluat cercul Grădinari, de unde a ieșit la pensie fr. Nicolae Constantin. În Grădinari este o Casă de Rugăciune nouă dedicată în Septembrie 1998, și în anul 2000 am avut acolo 2 botezuri cu 10 suflete.

Anul 2000, pentru România a fost un an deosebit de greu. După o iarnă lungă cu multă zăpadă, a venit primăvara cu ploi și în undații, sute de familii rămânând fără locuințe și gospodării, iar vara și toamna care a

Botez la Ticvanul Mic; clădirea bisericii din Ticvanul Mare

urmat a fost atât de secetoasă încât 3 luni nu a căzut un strop de ploaie. N-au fost grâu, porumb, zarzavaturi, ci doar puține fructe. Nici iarna aceasta n-a adus nici ploaie nici zăpadă. Barajele și fântânile au secăt, apa fiind drastic raționalizată atât la orașe cât și la sate. Spiritual însă a fost un an de har: am organizat la Sasca Română, pe râul Nera, o tabără de 2 săptămâni cu tinerii din zona Caraș, la care am avut 165 de tineri, printre ei au fost și copii de la Orfelinatul din Prilipeș.

Tot anul trecut am reconstruit și Casa de Rugăciune din Carnecea, satul meu natal. Această biserică a fost construită de străbunicul meu în anul 1923 pe terenul din curtea casei strămoșești. Am dorit să o renovăm, dar fiind construită din material lemnos, a fost așa de degradată încât am hotărât să o reținem de la fundație...

Dacă Domnul va îngădui, în Aprilie ne vom întoarce în România. Am cumpărat o casă în satul Giurgiova, tot pe Valea Carașului. Casa am demolat-o în toamna trecută, iar în locul ei vrem să înălțăm o Casă de Rugăciune. Toate acestea numai prin harul Domnului. Vă rugăm să ne aveți în rugăciune și să vă rugați și pentru România. Mai este har la Dumnezeu!

A Lui, a Domnului Isus, să-I fie toată slava! ☐

Cum a murit Mântuitorul?

de Paul Taylor

Mulți istoricii, experții în medicină și arheologii au studiat îndeaproape execuția Domnului Isus. Cu toții sunt de acord că moartea lui Hristos a fost una dintre cele mai groaznice forme de suferință, de pedeapsă capitală pe care mintea umană a inventat-o. În rândurile ce urmează, sunt descrise câteva dintre lucrurile care ne sunt dezvăluite în istorie, arheologie și medicină cu privire la ultimele clipe înainte de moartea Domnului Isus. Chiar înainte ca suferința fizică să înceapă, Domnul Isus a avut parte de durere lăuntrică. Hristos purta povara întregii lumi pe umerii Săi. Cu o zi înainte de execuție, ucenicii Săi au mărturisit că L-au văzut pe Domnul Isus în agonie în muntele Măslinilor. Nu numai că nu a dormit toată noaptea, dar frământarea de care a fost cuprins, a făcut ca transpirația Lui să se prefacă în sânge (Luca 22:44). Așa de mare a fost această frământare sufletească, încât vasele mici de sânge s-au rupt în glandele sudoripare, emițând picături mari roșii care curgeau la pământ. Acest stres sever se numește hematohidroză.

După ce a fost întâi pe mâinile iudeilor, acum Domnul Isus a ajuns în mâinile romanilor. Bătăile primite de la ostașii romani, erau cunoscute ca fiind foarte sângeroase, lăsând urme adânci pe corp. Romanii și-au întocmit biciurile în așa fel încât acestea să taie în corpul victimei. Bătăile acestea au fost concepute în așa fel încât să fie extrem de dureroase. În plus, acestea erau cauza strângerii unui lichid împrejurul plămânilor. Coroana de spini era apăsată pe capul victimei, cauzând iritații severe și dureroase nervilor de pe cutia craniană, iar aceasta adăugând la durerea care creștea cu fiecare oră care se scurgea.

În aceste condiții, bătăile pe care le-a primit Domnul Isus ar fi fost destul să-L omoare. Trupul Lui a fost plin de vânătăi, răni deschise de tăieturi care sângerau. Fiind fără hrană și apă de mai mult timp, și după o sângerare îndelungată, deshidratarea Domnului Isus trebuie să fi fost critică. Condițiile au fost prielnice pentru ceea ce doctorii numesc „șoc,” și acest șoc poate foarte ușor să ducă la moarte.

Durerea și agonia cauzate de crucificare, au fost concepute în așa fel încât sub intensitatea lor, victima să-și dorească mai bine moartea, care putea să întârzie uneori zile întregi. Dr. Frederick Zugibe spune că

Plecarea

de Vasile V. Moisescu

**Voi cari îmi plângeți despărțirea
De-ați ști cât de fericit sînt,
Nu pierе floarea din Iubirea
Ce m-a mutat de pe pămînt.**

**Ce dulce, să privești lumina
Ce se revarsă pe pămînt,
Dar mai de preț îmi e odihna
Ce-i dincolo de-acest mormînt!**

**V-am fost împrumutat o vreme,
Ne-am bucurat și-am suferit!
Ca și pe mine-o să vă cheme,
Acel ce toate-a rînduit!**

Soția l-a lăsat studiind, iar peste trei ore când s-a întors l-a găsit pe genunchi și plecat la Domnul, acasă. Peste câteva zile de la înmormântare, a găsit și versurile acestea, pe care fratele Băbuț, de la care le avem, le-a numit „Plecarea”.

străpungerea nervului median de la mână poate provoca dureri atât de mari, încât uneori nici administrarea de morfină nu ameliorează durerea aceasta. Durerea aceasta a fost descrisă ca „o senzație de arsură, care trece prin tot brațul ca un fulger înspre șira spinării.” Ruptura nervului din picior cu un cui poate avea aceleași efecte oribile.

Apoi, poziția trupului pe cruce este concepută în așa fel încât să facă respirația deosebit de dificilă. Frederick Farrar descria efectul intenționat al acestei torturi, așa: „Moartea prin cucificare pare să cauzeze dureri cumplite, sete, înfometare, amețeală, febră traumatică, rușine, tortură continuă, oroarea anticipării, și toate acestea intensificate până la maxim, dar nu îndeajuns pentru ca victima să-și piardă cunoștința.” Un medic numea atârănarea pe cruce „o simfonie a durerii,” produsă de fiecare mișcare, și fiecare respirație. Chiar și o adiere ușoară a vântului putea să cauzeze o durere sfâșietoare în momentele acestea. Zugibe este de părere că Domnul Isus a murit datorită șocului produs de pierderea excesivă de sânge și lichid, însoțit de șocul traumatic cauzat de rănilor Lui și de șocul de inimă. James Thompson a fost de părere că Domnul Isus nu a murit nici de durerea sfâșietoare, nici datorită bătăilor sau crucificării, ci moartea Lui a fost cauzată de agonia prin care a trecut și care i-a produs o ruptură în inimă.

Motivul pentru care Thompson susține aceasta este că atunci când soldatul roman i-a înfipt sulița în inimă și a curs sânge și apă, aceasta a fost evidența unei rupturi cardiace, care trebuie să se fi petrecut înainte de împungere. Alții sunt de părere că numai o combinație dintre o ruptură a inimii și atârănarea pe cruce a putut să ducă la rezultatul acesta. Dar oricare ar fi fost cauza morții Domnului Isus, nu încapă îndoială că durerea trebuie să fi fost de nedescris.

Înspre sfârșit, unul dintre tâlharii de lângă Domnul Isus, în batjocură, i-a spus: „*Dacă ești Hristosul, mântuiește-Te pe Tine, și mântuiește-ne și pe noi.*” Puțin a știut criminalul acesta că omul cu care vorbea, atârna acolo pe cruce în mod voluntar. El vorbea cu Creatorul nostru care ar fi putut să-și dezlănțuiască toată puterea în univers, și cu ușurință să Se salveze. Dar Domnul Isus a rămas în agonia și suferința aceasta nu pentru că ar fi fost fără putere, ci datorită dragostei Lui nemărginite față de omenire. El a suferit pentru a deschide calea salvării pentru mine și pentru tine. Primește dar darul prețios al dragostei lui Dumnezeu. □

Orizontul mamei

de Anișoara Faur (Hickory, NC)

*„Iată, fiii sunt o moștenire a Domnului”
(Psalmul 127:3)*

Schițe de portret

Aproape toți suntem familiarizați cu celebrele schițe ale lui I.L. Caragiale: D-I Goe, Vizita. E memorabilă atât figura copilului obraznic, încrezut și prost crescut, cât și a mamei care-și săruta „puișorul”, admirându-i „deșteptăciunea și sensibilitatea” după fiecare năzbâtie făcută.

Pe de altă parte, ți-e dat să vezi și mame dure și mânioase, care-și articulează copiii scurt și fără multe explicații, la cea mai mică neatenție. Se pare că aceste mame au uitat „amintirile lor din copilărie” și încearcă să fure și copilăria copiilor lor.

La un alt pol se situează mama blândă ca o căprioară care-și ocrotește cu multă gingășie copilașul

în care-a pus atâtea doruri și speranțe. De câte ori el face vreo „ispravă”, ea, săraca, roșește până-n vârful urechilor și nu știe ce să facă mai întâi, să-și ceară scuzele de rigoare sau să-și ia copilul deoparte să-l disciplineze...

Perspective divine

Da, acestea ar putea fi perspectivele noastre, ca și părinți, asupra relației dintre noi și copiii noștri. Domnul însă, ne-a dat harul să-L cunoaștem pe El, și acest lucru ne schimbă întreaga perspectivă. El, care este Părintele întregii creații, ne-a binecuvântat să fim și noi părinți. Din toată creația Sa, cel mai prețios pentru El este omul, sufletul lui. El însuși l-a modelat și i-a dat un suflet viu. Toată lumea aceasta, cu toate comorile ei nu valorează înaintea Lui cât un copilaș neajutorat sau cât un bătrân invalid. Domnul Isus ne învață că viața, sufletul omului, reprezintă totul valorilor umane (Matei 16:26). Mereu ne uimește și ne cercetează acest lucru. Nu e extraordinar că Domnul ne-a încredințat nouă, unor oameni plini de slăbiciuni, ceea ce are El mai de preț în univers, viața unui om! Acest lucru e și înălțător, gândindu-ne la încrederea acordată, dar e și un lucru care trebuie să ne țină mereu într-o stare de smerenie și dependență de Dumnezeu, având în vedere marea responsabilitate pe care o avem atât față de El, cât și față de umanitate, în general. Iată-ne deci în postura de a învăța să creștem „oameni ai lui Dumnezeu” și pentru Dumnezeu! Totul ar fi perfect dacă drăgălașii bebeluși n-ar moșteni natura noastră păcătoasă (Psalmul 51:5), sau dacă ar executa, fără murmur, la fel ca niște robotei, toate comenzile și sfaturile noastre binevoitoare. Din păcate, istoria nu dă curs dorinței noastre de perfecțiune. Noi înșine suntem uimiți și rușinați de ceea ce e în stare natura noastră decăzută, iar generațiile mai tinere, desigur, „ne întrec”, în acest sens.

Cu toate necazurile izvorâte din imperfecțiunile noastre și ale copiilor noștri, Cuvântul lui Dumnezeu e clar și actual: Copiii sunt o binecuvântare, „o moștenire, o răsplătă” de la Domnul (Psalmul 127:3-5). Să-i privim deci ca pe o binecuvântare, indiferent cât de „buni sau de răi” ni se pare nouă că sunt ei acum. Sufletul lor atât de prețios înaintea lui Dumnezeu ne este încredințat nouă pentru o vreme. Și aceste suflete atât de scumpe se pot pierde ușor, având în vedere atât natura păcătoasă pe care o au prin ereditate cât și societatea coruptă în mijlocul careia trăiesc. Din această perspectivă, rolul mamei și al familiei în

general e deosebit de important. Mama e nu numai prima ființă din orizontul copilului, dar și cea care scrutează zarea și-și lărgește hotarul,

deștelenind noi terenuri, implorând binecuvântarea Domnului peste casa și odrasla ei. E dificil să găsești o comparație potrivită care să descrie relația mamă-copil. Totuși voi încerca...

Cândiți-vă că ați fi un ucenic al unui artist celebru, care are de sculptat o piesă artistică de o valoare inestimabilă. Marele Artist, are încredere în tine, îți dă o parte din materialul prețios de care dispune și un proiect după care trebuie să modelezi cu multă răbdare materialul primit. Poate trebuie să treci materialul prin foc și apă, ca să-l poți modela sau căli. Uneori va trebui să folosești dalta și ciocanul, alteori doar o țesătură moale ca să-i dai finețe. Mai presus de toate acestea însă, tu însăși ești în atelier. Marele Maestru te modelează mai întâi pe tine, n-ai ajuns încă la desăvârșire. Domnul știe lucrul acesta și te călăuzește blând ca pe o „oaie care alăptează”, iar adesea, când tu nu mai poți, El Însuși ia mielușei în brațe (Isaia 40:11). El știe mai bine cât de tare și încăpățânat e materialul pe care ți l-a dat, dar tot El are și viziunea lucrării finale. El știe să te învețe când stânca trebuie lovită sau când trebuie să-i vorbești doar, ca să dea apa (Numeri 20:7-13). Să fim atenți însă, ca din cauza mâniei, să nu lovim când trebuie să vorbim (Efeseni 6:4). Orice gest al nostru are consecințe eterne și pentru noi și pentru copiii noștri. Să nu uităm deci, faptul că acești copii „minunați sau încăpățânați”, ne sunt dăruii de Domnul pentru o vreme, ca să-i modelăm pentru El și împreună cu El.

O altă comparație poate fi cu a unui lucrător caruia i s-a încredințat un ogor spre a-l semăna sau a-l lucra în așa fel încât să-l facă să dea ce are mai bun. Poate în ogor vor fi și pietre și buruieni care împiedică dezvoltarea culturii, poate vor fi mlaștini și bălării.

Lucrătorul are două posibilități, ori să fie deznădăjduit că n-a primit un teren care să nu-i dea atâta bătaie de cap, ori să înceapă cu răbdare să culegă pietrele, să învețe cum se fac desecări, să studieze structura solului să vadă ce cultură i se potrivește mai bine, să sondeze terenul să știe ce comori ascunse și ce bogății naturale conține și apoi să vadă cum le poate valorifica. Câte și mai câte trebuie să învețe omul, câtă trudă și sudoare pe fruntea lucrătorului...

Concluzii

Nu e un lucru tocmai ușor să crești un copil pentru Domnul, mai ales acum la începutul mileniului trei, dar, împletind dragostea părintescă cu dragostea de Dumnezeu, vom transforma tărâmul copilăriei pruncilor noștri într-un pământ bine udat și roditor.

Vom gusta încă aici pe pământ, sau poate, numai în veșnicii din roada care-a crescut din „lujerul” pe care l-am udat cu lacrimi și rugăciuni, și căruia Domnul i-a dat rădăcini puternice, ploaie și soare la vreme. □

Mântuirea păcătoșilor

de Petru Popovici

La Paști, acum aproape două mii de ani, Dumnezeu în Hristos Domnul a săvârșit cea mai măreață, cea mai binecuvântată și cea mai fericitoare lucrare pentru timp și eternitate: mântuirea păcătoșilor. Ea a costat nespuse de scump, dar planul lui Dumnezeu, s-a realizat. Totuși milioane și milioane de păcătoși încă nu au această mântuire. De ce?

În ziua Învierii seara, când Domnul Isus S-a arătat ucenicilor, le-a zis: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ev. Ioan 20:21). El a fost trimis să săvârșească mântuirea noastră, iar ucenicii Săi au fost trimiși să vestească păcătoșilor mântuirea. Și ei au fost ascultători, au plecat. Deși au întâmpinat mari greutăți, au fost vânați, milioane dintre ei au fost martirizați, totuși în primul veac Evanghelia, Vestea bună a mântuirii, a ajuns de la Ierusalim până în India, în Etiopia, în Antiohia, în Atena, în Dobrogea, în Roma, în Cirena, în Cartagena, Africa de Noord, și chiar până în insulele Britanice. Pe la anul 200, Tertulian a scris Guvernatorului că o zecime din populația orașului Cartagena era creștină, deci se bucurau de mântuirea săvârșită de Domnul Isus. O, unde e azi acea dragoste pentru mântuirea păcătoșilor?

Azi avem catedrale, avem coruri, orchestre, fanfare, și am dezvoltat un bisericism, dar păcătoșii sunt robi ai Satanei, duși spre infern. Avem păstori care au dezvoltat un predicatorism spre a distra pe sârmanii păcătoși ce merg în iureș nebunatic spre iad. Este lăsată la o parte Jertfa cu suferințele amare pentru mântuirea păcătoșilor. Ei strigă biruința Celui Răstignit spre a înveseli pe unii care au forma religiei, dar care niciodată n-au acceptat să se lapede de sine, ca firea lor să fie răstignită, și nu sunt părtași jertfei Lui, nu au mântuirea sufletului, nu sunt ucenicii Lui și nu pot ajuta pe alții să fie mântuiți.

Deci, există o mântuire mare, și totuși păcătoșii nu sunt mântuiți, căci nu o cunosc. De ce? Fiindcă ucenicii Domnului nu ascultă de Domnul lor.

Doresc și mă rog ca Duhul Domnului să aprindă pe toți cei mântuiți spre a căuta să salveze din valurile de păcătoșenie multe suflete până nu e prea târziu. Bisericile să devină dinamice în privința aceasta, ca în primul veac. Iată câteva motive de ce trebuie să salvăm pe alții:

1. Fiindcă Dumnezeu ne cere.

Dumnezeu a iubit lumea, noi toți știm aceasta, și „Dumnezeu... voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Tim. 2:3). Iar lui Ezechiel, Domnul i-a spus: „Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea... Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Intoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! (Ez. 33:7,11). Ai spus tu aceasta altora? Îl ascuți tu pe Domnul ?

2. Fiindcă Domnul Isus ne-a poruncit aceasta.

El, Cel Înviat, a primit toată puterea în cer și pe pământ și a zis ucenicilor Săi: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!” (Ev. Matei 28:19,20). Noi ne ducem la alții sau stăm în clădirea bisericii și așteptăm să vină ei la noi? Afară lumea piere în păcate și noi ne închidem în clădiri. E necesar să trecem la viața de ascultare.

3. Fiindcă Duhul Sfânt la Rusalii a fost dat pentru această slujire.

Ei erau în casă, dar au ieșit afară îndată, căci mulțimile au alergat să vadă ce s-a întâmplat. Și unor oameni vinovați de răstignirea Domnului Isus, prin puterea Duhului Sfânt ei le-au mărturisit mântuirea. Chiar înzestrarea cu darul vorbirii în alte limbi înțelese a fost dat spre a face de cunoscut celor prezenți mântuirea lui Dumnezeu, „fiecare îi auzea vorbind în limba lui (Fapt. 2:6). Convertirea celor de la Rusalii nu s-a făcut în Templu, nu în casă, ci afară. O, de am da voie Duhului Sfânt să ne scoată afară!

4. Primii ucenici au făcut lucrarea de aducere a altora la Hristos Domnul, de salvare a altora.

„Andrei a găsit pe fratele său Simon, și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia” (care tâlmăcit însemnează Hristos). Și l-a adus la Isus” (Ev. Ioan 1:41,42). Tu ai adus pe cineva la Domnul? Filip a găsit pe Natanael și l-a adus la Domnul Isus (Ev. Ioan 1:45,46). Despre credincioșii de la început citim în Fapte 5:42: „Și în fiecare zi, în Templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni, și să vestească Evanghelia lui Isus Hristos”. Despre unii credincioși de azi nu se poate spune că n-au încetat, ci că ei nici nu au început să învețe pe alții calea Domnului. O, Doamne, ai milă de noi!

5. Biserica Domnului Isus peste veacuri a făcut lucrul acesta.

După martirajul lui Ștefan la Ierusalim și prigoana deslănțuită de Saul din Tars, toți ucenicii Domnului, afară de apostoli, au plecat din Ierusalim. Dar „cei ce se împărățiaseră, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Evanghelia” (Fapte 8:4). „Câțiva oameni din Cipru și din Cirena, care au venit la Antiohia, au vorbit și grecilor și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era cu ei și un mare număr de oameni s-au întors la Domnul” (Fapte 11:20,21). Același lucru îl constatăm la Filipii (Filipeni 1:4-5), la Colose (Coloseni 1:6), la Efes (Fapte 19:8-10), și peste tot. De-a lungul istoriei, găsim că adevărații ucenici ai Domnului, cu suferințe, bătăi, cu mari jertfe, au căutat mântuirea păcătoșilor. Când Cornea, Crișan, Brumar, Igna, Șuveț, Vârșandan, Vanci, Vicaș, Slev, Drăgilă, Negrei, Baban, Hodoroabă, Motrescu, Târniceru s-au pocăit de păcatele lor și au primit harul mântuirii, ei au spus și altora vestea buna a mântuirii. Așa, Evanghelia a ajuns până la noi. Biserica a fost agresivă, toți cei mântuiți au căutat să smulgă din robia păcatelor și a Satanei suflete scumpe, care să primească mântuirea lui Dumnezeu. Făceau aceasta nu numai în localitatea lor, ci își puneau Biblia în traistă și mergeau prin comunele vecine să spună cum Dumnezeu, în dragostea Sa, le-a iertat păcatele și le-a schimbat viața. Și oamenii aprinși de Duhul Sfânt, au aprins pe alții cu dragoste pentru Dumnezeu.

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El!” (Fapte 5:32)

Azi avem libertate, ne bucurăm de mijloace de transport, avem toate posibilitățile să facem lucrarea de salvare a păcătoșilor, dar nu ne mișcăm. Stăm comozi și ne desfătăm în bisericile noastre. Avem servicii frumoase de închinăciune, ne rugăm și vrem ca Domnul să ne asculte pe noi, nu noi să-L ascultăm pe El. Marea însărcinare am lăsat-o pe umerii câtorva. Am devenit neascultători. Facem prea puțin lucrarea de salvare a sufletelor pierdute; deși suntem în pantofi frumoși, suntem desculți, nu avem picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Dar vom răspunde fiecare în parte, căci va fi o zi a socotelilor. Și grea va fi această răspundere! E vremea să ne pocăim fiecare de această neascultare și să smulgem din foc pe cât mai mulți. Doamne, ajută-ne prin Duhul Sfânt întru această măreață lucrare! □